

at genoprette og opretholde sikkerheden i det nordatlantiske område. Der er ikke herved taget nogen beslutning om at stille danske styrker til rådighed for en eventuel militær operation.

Artikel 5 i Den Nordatlantiske Traktat har som bekendt følgende ordlyd:

»Deltagerne er enige om, at et væbnet angreb mod en eller flere af dem i Europa eller Nordamerika skal betragtes som et angreb mod dem alle; og de er følgelig enige om, at hvis et sådant angreb finder sted, skal hver af dem under udøvelse af retten til individuelt eller kollektivt selvforsvar, som er anerkendt ved artikel 51 i De Forenede Nationers pagt, bistå den eller de således angrebne deltagerlande ved straks, hver for sig og i forståelse med de øvrige deltagerlande, at tage sådanne skridt, der under anvendelse af væbnet magt, som hver af dem anser som nødvendige for at genoprette og opretholde det nordatlantiske områdes sikkerhed. Ethvert sådant angreb og alle som følge deraf truffede forholdsregler skal uopholdeligt indberettes til Sikkerhedsrådet. Sådanne forholdsregler skal bringes til ophør, når Sikkerhedsrådet har truffet det til genoprettelse og opretholdelse af den mellemfolkelige fred og sikkerhed fornødne forholdsregler.«

Spm. nr. S 73

Til statsministeren (3/10 01) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Har NATO's beslutning om at aktivere artikel 5 juridiske konsekvenser i Danmark og betyder beslutningen, at Danmark nu i juridisk forstand er i krig?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 71.

Svar (24/10 01)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Spørgsmålet har været forelagt Udenrigsministeriet, der har oplyst følgende:

»NATO-beslutningen har ingen juridiske konsekvenser i Danmark. Der henvises i øvrigt til besvarelsen af spørgsmål S 71.«

Spm. nr. S 266

Til statsministeren (19/10 01) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Er statsministeren enig i, at når de tre store EU-lande Frankrig, Tyskland og Storbritannien alligevel selv træffer beslutninger og aftaler EU's politik på formøderne inden de officielle møder, så bortfalder ethvert argument for at udvide EU's beføjelser eller styrke EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik?«

Begrundelse

Regeringen har ofte som argument for en styrkelse af EU's beføjelser brugt det synspunkt, at på den måde kunne små lande sidde med ved bordet og få indflydelse, og de store lande kunne holdes fast på en fælles EU-politik.

Dette synspunkt har naturligvis aldrig været holdbart, fordi afgørende beslutninger i EU i realiteten altid er blevet truffet af Frankrig og Tyskland med hel eller delvis accept fra Italien og Storbritannien. Det har derfor altid været en illusion, at EU kunne bruges til at tøjle de store. Tværtimod vil mere magt til unionen betyde, at de tre store lande, som nu er på linie, i endnu højere grad vil kunne bruge unionen som redskab for varetagelsen af deres egne stormagtsinteresser hen over hovedet på de små lande.

Svar (24/10 01)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

EU's medlemsstater mødes på kryds og tværs forud for EU-topmøder. Sådanne møder finder sted på embedsmandsplan og på politisk niveau. Det står den enkelte medlemsstat frit at mødes med hvem man ønsker. Det er der intet overraskende i. Det er en del af forberedelsen af møder på topplan. Det afgørende er, at man på selve fællesmødet har en åben og fri meningsudveksling, der leder frem til enighed mellem medlemsstaterne.